

der truet med Havnestrejke i Esbjerg, det var en ret alvorlig Trusel, og det saa ud til, at hele vor Landbrugsudførsel fra Jylland skulde standse. Da organiserede man sig i Landbrugskredse saaledes, at man stod parat til at sende Arbejdere til Esbjerg, der skulde tage Arbejdet op samme Dag, som det maatte blive nedlagt, og Strejken blev ikke etableret. Jeg ved ikke, om det var af den Grund, at der stod andre rede til at tage Arbejdet op, men jeg tænker det. Saaledes ogsaa her.

Jeg tror ikke, at den tredie Part, som jeg nævnede før, i Længden kan finde sig i, at Arbejdet ligger stille, og jeg tror derfor ogsaa, man meget godt kan faa de fornødne Arbejdskræfter til at møde og tage Arbejdet op, naar blot der sikres Arbejdskraft og skabes fornøden Ro og Sikkerhed for de Arbejdere, der tager Arbejdet op. Og her glæder jeg mig over den højtærede Statsministers Tilslutning til vor Dagsorden. Thi hvad kræver Dagsordenen? Den fastslaar, at det er et Krav, som Samfundet med Rette stiller, at der skal være rolige Arbejdsforhold og sikret Arbejdskraft og Opretholdelse af indgaaede Overenskomster. Det er Samfundets Krav, og Tinget vil nu efter Opfordring af Statsministeren stemme for, at dette Krav fremmes af Ministeriet med den størst mulige Kraft. Naar Tinget stemmer for det, og Ministeren er glad for en saadan Opfordring, saa antager jeg, vi faar en Kraft at se, som vi i alt Fald ikke hidtil har set paa dette Omraade.

**Jensen-Sønderup:** Jeg finder det rigtigt at give en Oplysning i Anledning af de Udtalelser, der er faldet om, hvorvidt Arbejdsgiverne ved Havnen maatte være tilbøjelige til at tage Arbejdskraft, som ikke hører til Havnearbejdernes Forbund eller, som det nu hedder, Dansk Transportarbejderforbund. Baade under den tidligere Strejke og under den nuværende har det været forsøgt gennem den offentlige Arbejdsanvisning at skaffe Arbejdere til Havnen, som ikke tilhører Havnearbejdernes Organisation, men det har vist sig, at det ikke var muligt at skaffe Folk til at overtage Arbejdet, til Trods for at de paagældende har erkendt, at de i og for sig nok var i Stand til at udføre det. Jeg tør ikke nævne Tal, men jeg kan sige, at der enkelte Dage har været forlangt over 100 Arbejdere til Havnen og Frihavnen; men ingen har turdet overtage Arbejdet, alle har frygtet de Følger, det kunde

have for dem. Det siger sig selv, at naar Arbejdsgiverne Gang paa Gang har forsøgt at faa nye Arbejdere, og det har vist sig, at Henvendelserne har været frugtesløse, saa opgiver man videre Forsøg. Ingen er i Tvivl om, at Grunden til, at ingen vil paatage sig Arbejdet, er, at de paagældende ikke tør udsætte deres Liv og Lemmer og heller ikke tør udsætte deres Familie for det, som en Overtagelse af saadant Arbejde vil føre med sig, og som man har Erfaring for, at det, selv om de slipper fra det, hvad Liv og Lemmer angaar, kan føre med sig i Fremtiden; i hvert Fald vil de blive forvist til Provinsen, hvis de skulde have Arbejde, og det er forstaaeligt, at det holder Arbejdere ikke af at udsætte sig for.

Ad den Vej kan man altsaa ingen Vegne naa, hvis der ikke træffes Foranstaltninger for at hindre de Følger, som kan komme baade nu og fremtidig for dem, som er villige til at overtage et Arbejde, som man maa finde det fuldt berettiget at overtage, ja, som de tilmed skulde have Tak for at overtage, saa at der snarere burde tilkomme dem et særligt Gratiale end Skam og Skade.

**Statsministeren (Zahle):** Hvis der var Arbejdere, som kunde gaa ud og gøre Arbejdet i Havnen, var det udmærket godt, og de kunde ogsaa nok fortjene et Gratiale derfor; men naar der nu ingen er, kan det jo ikke nytte. (*Pitzner:* Jo, de er der). Nej, de er der ikke, hvis Arbejdsgiverforeningen vil forlange dem ud i Havnen i Morgen. Det ærede 3die Medlem for Hovedstaden (*Pitzner*) har for øvrigt lige staaet paa denne Talerstol og argumenteret imod, at man forlangte Arbejdere udenfor Havnearbejdernes Kreds til at gaa i Arbejde i Havnen. Det ærede Medlem afviste derved det eneste Raad, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (*J. C. Christensen*) har givet Arbejdsgiverne. Jeg vil lade Arbejdsgiverne selv om, hvorvidt de finder dette Raad godt eller ikke; det er sikkert en Ting, som Arbejdsgiverne og deres Ledelse nøje har overvejet. Men hvis Arbejdsgiverne finder det rigtigt at opfordre andre Arbejdere til at gaa i Arbejde i Københavns Havn, skal der selvfølgelig ikke være nogen Hindring fra min Side, og de Arbejdere, der kan skaffes, skal selvfølgelig blive beskyttet i det Omfang, som Myndighederne overhovedet er i Stand til at beskytte dem. Men det gælder ikke alene om at yde dem Beskyttelse for Liv og Lemmer